

EL LLENGUATGE

Els horitzons

L'escritura de la forma del plural d'un nom com ara horitzó origina a vegades algunes vacil·lacions que es tradueixen en la grafia errònia «horizonta», amb una t innecessària o indeguda. Les formes del plural acabades en el grup nts corresponen sempre a noms que en la forma del singular acaben en nt: font, fonts; front, fronts; pont, ponts. Però horitzó fa el plural alegint ns a la forma del singular, d'acord amb la norma general aplicable als mots acabats en o accentuada: balcó, balcons; branquillo, branquillons. I és per analogia a formes com ara ponts i fronts, especialment, pel fet que a horitzó en castellà correspon «horizonte», que sorgeixen les vacil·lacions i es produeix la grafia errònia a que ens hem referit.

En altres casos similars —noms catalans corresponents a noms del castellà acabats en onte— els dubtes sorgeixen ja en la forma del singular. Així, cal recordar que al costat de rinoceront i mastodont, que fan en el plural, aquest cop sí, rinoceronts i mastodonts, tenim bisó, plural bisons. (Cal no confondre el bisó, mamífer ruminant, amb el visó, carnisser de la família dels mustílids.)

Mi podriem alegir el cas dels noms acabats en on, dels quals alguna vegada s'elimina indegudament la n final: saxofon, xilofon i pantalon. Per a la formació del plural, naturalment, s'hi afegeix només una s: saxofons, xilofons, pantalons. En aquest darrer exemple —els pantalons— a més, és preferible servir-se generalment d'aquesta forma del plural, d'acord amb la tendència espontània del llenguatge parlat.

ALBERT JANE